

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **L. Ř.,** zastoupen Mgr. Barborou Sedlákovou, advokátkou se sídlem Heršpická 813/5, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy,** se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2016, č. j. 4 A 19/2013 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1.000 Kč, který bude vyplacen k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Barbory Sedlákové z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 11. 2012, č. j. MHMP 1444499/2012/Mau, byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 4.000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu dvou měsíců a současně povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 2. 2013, č. j. 104/2013-160-SPR/3, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl. Městský soud vyslovil souhlas se závěry správních orgánů. Podle městského soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně a nedošlo ani k žádným vadám, pro které by bylo nutno rozhodnutí správních orgánů zrušit. V řízení bylo dostatečně prokázáno, že došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Městský soud dále zdůvodnil, za jakých důvodů nebylo nutné provádět výslech zasahujících policistů. K námitkám poukazujícím na nesprávné měření městský soud uvedl, že použitý měřicí přístroj splňoval všechny metrologické parametry, jeho funkčnost byla ověřena Českým metrologickým ústavem a měření provedl zaškolený strážník městské policie. Městský soud nepřisvědčil ani námitkám, ve kterých žalobce vytýkal žalovanému, že vypořádal všechny uplatněné námitky. Stejně tak městský soud neshledal existenci vad, pro které by bylo nutno zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Žalobce předně městskému soudu vytýkal, že nevypořádal všechny uplatněné námitky. Nevypořádání odvolacích námitek pak vytýkal i žalovanému. V dalším stížním bodě stěžovatel poukazoval na nedostatečně zjištěný stav věci. Za účelem řádného zjištění skutkového stavu věci měl být proveden mj. i výslech zasahujících policistů. V navazujícím stížním bodě stěžovatel poukazoval na vady řízení. Zejména poukazoval na nesprávné číselné značení měřícího zařízení, na písařské chyby v prvostupňovém rozhodnutí, jakož i na to, že toto rozhodnutí bylo vyhotoveno ještě před konáním prvního ústního jednání. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, pak stěžovatel dovozoval, že součástí výroku prvostupňového rozhodnutí měla být informace o tom, že mu za předmětný přestupek budou uloženy vedle výše citovaných sankcí i tři body v rámci bodového hodnocení. Dále pak stěžovatel uvedl, že od roku 2012 nespáchal žádný přestupek, a uložené sankce mu proto měly být sníženy či úplně zrušeny. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Požádal i o přiznání odkladného účinku.

IV.

[5] Žalovaný nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti stěžovatele.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti primárně poukazoval na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu.

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského (městského) soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je* i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat především vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

[10] Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I S 741/06, (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „[s]*oudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“.

[11] Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, pak

vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je jinak společný závěr, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“.

[12] Nejvyšší správní soud s poukazem na shora uvedené konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že obsah odůvodnění rozhodnutí správního soudu v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči tomuto rozhodnutí ze strany účastníků řízení. Pokud by vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo žalobní námitky a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

[13] Uvedeným požadavkům napadený rozsudek vyhovuje. Městský soud se zabýval uplatněnými žalobními námitkami, reagoval na ně a uvedl, z jakých důvodů má vznesené argumenty za neopodstatněné. Kasační soud proto neshledal, že by rozsudek městského soudu trpěl nepřezkoumatelností. Pokud stěžovatel konkrétně namítal, že městský soud nevypořádal námitku poukazující na nutnost vyslechnutí policistů v rámci správního řízení, nelze s ním souhlasit. Městský soud tuto námitku vypořádal s tím, že z obsahu správního spisu nevyplývá, že by stěžovatel vznesl konkrétní návrh na výslech zasahujících policistů. Takový návrh neuvedl stěžovatel ani v odvolání, resp. v jeho doplnění ze dne 12. 12. 2012. Stěžovatel přitom ani v rámci kasační stížnosti relevantně netvrdil a nedokládal,

že by návrh na vyslechnutí policistů vznesl, což i sám připustil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem i v tom, že z argumentace uplatněné v doplnění odvolání nelze dovozovat, že stěžovatel požadoval provést výslech zasahujících policistů.

[14] Městský soud vypořádal i žalobní námitky vztahující se k předmětnému měření rychlosti, k umístění dopravní značky, jakož i k vadám správního řízení. Byť si lze představit podrobněji zdůvodněnou a podloženou argumentaci, nezpůsobuje způsob zvolený městským soudem nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše citovanou judikaturou. Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému městským soudem v kasační stížnosti brojí a na mnoha místech s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Pokud pak stěžovatel vytýkal i žalovanému, že nevypořádal uplatněné odvolací námitky, nelze s ním rovněž souhlasit. Jak vyplývá z žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný vypořádal námitky vznesené v odvolání, resp. v jeho doplnění, vč. námitek poukazujících na nesprávné měření, absenci dopravní značky atp. jeho závěry jsou srozumitelné a plně přezkoumatelné.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci a porušily zásadu in dubio pro reo. Nejvyšší správní soud těmto námitkám nepřisvědčil.

[16] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS *„v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku“*. V nyní posuzované věci správní orgány dostály tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr, že stěžovatel spáchal předmětný přestupek.

[17] Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatel řídil dne 16. 8. 2012, kolem 13:45 hodin v Praze 4, osobní motorové vozidlo tovární značky Audi A4, registrační značky X, přičemž mu byla naměřena rychlost jízdy 70 km/h (po odečtení přípustné odchylky – 3 km/h) v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h. Součástí spisového materiálu je fotodokumentace znázorňující dopravní značku „B 20a“ s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h), registrační značku vozidla a naměřenou rychlost, ověřovací list měřícího zařízení, úřední záznam vyhotovený Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, odbor služby dopravní policie, oddělení řízení dopravy č. j. KRPA-15843/SPA-2012. Dále je součástí spisu i stěžovatelem podepsaný záznam o podání vysvětlení ze dne 17. 9. 2012, č.j. KRPA-15843/SPA-2012, který v něm svým podpisem stvrzuje, že řídil uvedené vozidlo, na fotodokumentaci se poznává a s přestupkem souhlasí. Součástí správního spisu je dále kopie ověřovacího listu předmětného měřícího zařízení vystaveného Český metrologickým institutem. Nutno v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srv. např. rozsudek ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012 - 26, jakož i rozsudek ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54) dodat, že by bylo přepjatým formalismem, aby pro účely

každého jednotlivého správního řízení, v němž je probírán výsledek kontrolní činnosti měřícího zařízení Policie České republiky, byl ve spisovém materiálu obsažen vždy originál ověřovacího listu toho kterého měřícího zařízení. Pro tyto účely zcela postačí, tak jak tomu bylo i v této věci, pokud je ve spise založena prostá, či digitalizovaná kopie tohoto osvědčení.

[18] Správní orgány se ve svých rozhodnutích řádně zabývaly správností provedeného měření, umístěním dopravní značky a dalšími relevantními okolnostmi pro danou věc, a Nejvyšší správní soud na jejich odůvodnění v tomto směru plně odkazuje. Z provedeného dokazování žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly. Měření prováděly osoby, které jsou k tomu ze zákona oprávněny, ověřeným měřicím přístrojem, potenciální nepřesnost měření byla navíc zohledněna v odchylce – 3 km/h, která naměřenou rychlost ve prospěch řidiče redukuje. Lze tedy uzavřít, že shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil právě stěžovatel. Podklady založené ve správním spisu je nutno v daném případě považovat za plně postačující pro učinění závěru o spáchání předmětného přestupku stěžovatelem (podpůrně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35 atp.).

[19] Nutno doplnit, že stěžovatel bezprostředně po zastavení nezpochybňoval ani překročení maximální dovolené rychlosti, ani správnost provedeného měření. I v rámci podání vysvětlení dne 17. 9. 2012 uvedl, že řídil uvedené vozidlo, jehož je majitelem, na fotodokumentaci se poznává a s přestupkem souhlasí. Následující změnu jeho postoje (který po několika měsících začal zpochybňovat správnost provedeného měření a své dřívější tvrzení, že se přestupku dopustil, že se na fotodokumentaci se poznává a s přestupkem souhlasí), hodnotí Nejvyšší správní soud jako účelovou. Nutno dodat, že judikatura Nejvyššího správního soudu explicitně nevylučuje, aby správní orgány a správní soudy vycházely z předmětné listiny, ve kterém se stěžovatel přiznal ke spáchání předmětného přestupku (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70).

[20] S ohledem na výše uvedené není Nejvyšší správní soud názoru, že by v daném případě bylo nutno vyslechnout zasahující policisty, resp. nechat vypracovat odborné vyjádření ve vztahu k provedenému měření a provést další úkony, jak požadoval stěžovatel. Správní spisu poskytuje dostatečnou oporu pro závěr, že se stěžovatel dopustil protiprávního jednání a žádné další dokazování (např. požadovaným výslechem zasahujících policistů atp.) potřeba nebylo (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 121/2011 - 90). Nejvyšší správní soud není ani názoru, že by městský soud na věc aplikoval nesprávnou či nepřiléhavou judikaturu.

[21] Pokud pak stěžovatel v obecné rovině poukazoval na vady řízení v rámci správního řízení (např. obecně poukazoval na nesprávné číselné označení měřícího zařízení atp.), konstatuje Nejvyšší správní soud předně, že stěžovatel v kasační stížnosti tyto vady nijak konkrétněji nespecifikoval. Jeho námitky byly v rovině obecného tvrzení a ve stejné rovině je proto mohl přezkoumat i Nejvyšší správní soud (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2010, č. j. 8 As 33/2010 - 128, ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95,

ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 atp.). Nejvyšší správní soud při soudním přezkumu nehledal, že by řízení před správní mi orgány bylo zatíženo vadami, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení jejich rozhodnutí. Co se týče předmětného měření, odkazuje Nejvyšší správní soud na výše uvedené a doplňuje, že z obsahu spisu je zřejmé, jakým měřícím zařízením bylo prováděno měření rychlosti, kdo, kdy a kde ho prováděl, a nadto jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel po zastavení ani netvrdil, že by překročil maximálně dovolenou rychlost, přičemž následně v rámci správního řízení přiznal překročení rychlosti. Nejvyšší správní soud není ani názoru, že by písařské chyby uvedené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně či další formální chyby vyvolávaly nutnost zrušení rozhodnutí žalovaného, resp. prvostupňového rozhodnutí. Tyto vady neměly vliv na jejich zákonnost. Obsah správního spisu nepotvrzuje ani domněnku stěžovatele, že by rozhodnutí bylo vyhotoveno ještě před konáním ústního jednání.

[22] Jestliže pak stěžovatel s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, tvrdil, že součástí výroku měla být i informace o uložení sankce v podobě záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů, nutno uvést, že Nejvyšší správní soud se v citovaném usnesení nezabýval náležitostmi výroku o přestupku. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se zabýval zcela odlišnými otázkami (povahou záznamu o počtu bodů v registru řidičů) a jeho závěry tak nelze na nyní projednávanou věc bezezbytku aplikovat.

[23] V případě projednávaném rozšířeným senátem žalobce dosáhl ke dni 19. 10. 2012 celkového počtu dvanácti bodů v registru řidičů a v důsledku toho mu byla dne 5. 11. 2012 doručena výzva k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce podal námitky proti záznamu bodů do registru řidičů, které Magistrát města České Budějovice rozhodnutím zamítl. Vzhledem k tomu, že jedno z rozhodnutí, na jehož základě byly body zaznamenány, bylo v mezidobí zrušeno v přezkumném řízení, magistrát potvrdil provedený záznam 11 bodů. Proti rozhodnutí o zamítnutí námitek podal žalobce odvolání, které bylo následně zamítnuto rozhodnutím Krajského úřadu v Českých Budějovicích. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí. Žalobce brojil zejména proti záznamu bodů provedenému na základě rozhodnutí Městského úřadu v Českém Krumlově ze dne 13. 10. 2011, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu, podle něhož se přestupku dopustí, kdo v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona při řízení drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Uvedeného přestupku se žalobce dopustil dne 30. 6. 2011. Rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 8. 11. 2011. Na základě tohoto rozhodnutí byly stěžovateli do registru řidičů zaznamenány tři body, ačkoliv s účinností od 1. 8. 2011 byl zákonný bodový postih za daný přestupek snížen ze tří bodů na dva. Podle žalobce tak správní orgán pochybil tím, že neaplikoval pozdější příznivější právní úpravu, byť tak s ohledem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a na čl. 7 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod učinit měl. Krajský soud žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že bodový systém není trestní sankcí, nýbrž administrativním opatřením, a proto označil žalobcovu argumentaci čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1

Úmluvy za zcela nedůvodnou, neboť obě ustanovení dopadají na ukládání trestů za trestné činy. Záznam tří bodů za zmíněný přestupek byl v souladu se zákonem. Rozšířený senát pak vyslovil s těmito závěry krajského soudu nesouhlas a dovodil, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[24] Rozšířený senát se tedy nezabýval identickou věcí jako v nyní projednávaném případě. Je třeba dále zdůraznit, že i rozšířený senát v uvedeném rozhodnutí uvedl, že „*S ohledem na skutečnost, že i jednotlivý záznam bodů do registru řidičů je „trestem" ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy, jeví se de lege ferenda vhodnějším, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznámeno i provedení jednotlivého záznamu.*" Nejvyšší správní soud tedy (a to navíc *de lege ferenda*) uvedl, že se jeví vhodnějším, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznámeno i provedení jednotlivého záznamu. Nevyjadřoval se k tomu, že by takové vyrozumění mělo být součástí výroku o spáchání přestupku. Nutno dodat i to, že záznam provádí příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností a v jiném procesním režimu (k odlišnostem viz citované usnesení rozšířeného senátu). Z výše uvedených důvodů není Nejvyšší správní soud názoru, že by poukaz stěžovatele na uvedené rozhodnutí rozšířeného senátu byl příléhavý.

[25] Pokud pak stěžovatel poukazoval na rozsudky ze dne 3. 5. 2011, č. j. 8 As 23/2010 - 89 a ze dne 25. 5. 2011, č. j. 5 As 123/2011 - 51) ani v nich se neřešily identické otázky, jako jsou řešeny v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud přitakává stěžovateli v tom, že od spáchání předmětného přestupku uplynula doba několika roků, zákon však Nejvyššímu správnímu soudu neumožňuje v takovém případě bez dalšího snížit uloženou sankci, či od ní dokonce upustit. Nutno v obecné rovině dodat, že soudní řád správní (s. ř. s.) připouští, aby žalobce v rámci žaloby směřující proti rozhodnutí o správním deliktu vznesl i návrh na moderaci sankce za správní delikt (srv. § 78 odst. 2 s. ř. s.). Ze spisu městského soudu však nevyplývá, že by stěžovatel takový návrh v řízení před městským soudem uplatnil a nebylo proto nutno se zabývat otázkou, zda městský soud v tomto ohledu pochybil (podpůrně srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 2 As 130/2012 - 20, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS).

[26] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a jako takovou ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[27] Nejvyšší správní soud nerozhodoval v řízení o kasační stížnosti o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších nezbytných procesních úkonech.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení

nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Ostatně žádné náklady ani nepožadoval.

[29] Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle ust. § 10 odst. 1 věta prvá zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu